

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 11.08.1970, sp. zn. 7 To 7/70, ECLI:CZ:NS:1970:7.TO.7.1970.1

Číslo: 47/1970

Právní věta: II. Mezi obecně nebezpečným jednáním pachatele podle § 179 odst. 1 tr. zák. a těžším následkem ve smyslu § 179 odst. 3 písm. a) tr. zák. musí být příčinná souvislost. Tato je dána také tehdy, když vedle obecně nebezpečného jednání ve smyslu § 179 odst. 1 tr. zák. způsobila smrt jiného i další příčina, přičemž je nerozhodné, jestli každá z těchto příčin byla jinak způsobitelná přivodit smrt sama o sobě anebo mohla tento následek přivodit jen ve vzájemném spolupůsobení s druhou příčinou.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 11.08.1970

Spisová značka: 7 To 7/70

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Obecné ohrožení, Okolnosti přitěžující, Příčinná souvislost, Smrt, Těžší následek, Ukládání trestu

Předpisy: 140/1961 Sb. § 179 odst. 1
§ 179 odst. 3 písm. a

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 47/1970 sb. rozh.

I. Znak „nebezpečí škody velkého rozsahu na cizím majetku“ u trestného činu obecného ohrožení podle § 179 odst. 1 tr. zák. musí být prokázán a nestačí proto, že došlo ke škodě na cizím majetku v důsledku obecně nebezpečného jednání (způsobení požáru, povodně apod.) aniž bylo zjištěno, že škoda, která z takového jednání konkrétně hrozila, byla velkého rozsahu.

II. Mezi obecně nebezpečným jednáním pachatele podle § 179 odst. 1 tr. zák. a těžším následkem ve smyslu § 179 odst. 3 písm. a) tr. zák. musí být příčinná souvislost. Tato je dána také tehdy, když vedle obecně nebezpečného jednání ve smyslu § 179 odst. 1 tr. zák. způsobila smrt jiného i další příčina, přičemž je nerozhodné, jestli každá z těchto příčin byla jinak způsobitelná přivodit smrt sama o sobě anebo mohla tento následek přivodit jen ve vzájemném spolupůsobení s druhou příčinou.

III. Jestliže je třeba za účelem zjištění příčiny smrti určit moment smrti, zjišťuje soud tuto okolnost za

pomoci znalce lékaře. Kriteria smrti nestanoví právní řád, nýbrž jsou zde rozhodná vědecky uznávaná medicinská kritéria, která musí znalec lékař ve svém posudku vysvětlit a jejich existenci v daném případě odůvodnit.

IV. Výzva orgána SNB při provádění osobní prohlídky předložit všechny věci, které má pachatel u sebe, není rozhodnutím, jehož výkon by byl chráněn ustanovením § 171 odst. 1 tr. zák. Nejde proto o trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. a) tr. zák., jestliže pachatel při osobní prohlídce zatají, že má u sebe zbraň.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 11. srpna 1970, sp. zn. [7To 7/70](#)).

K odvolání obžalovaného J. M. zrušil Nejvyšší soud ČSR podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. ř. rozsudek krajského soudu v Ostravě ze dne 12. června 1970 sp. zn. 2 T 11/70 ve výroku o vině obž. J. M. trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák., trestným činem obecného ohrožení podle § 179 odst. 1, 3 písm. a) tr. zák. a trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. a) tr. zák. a v důsledku toho i ve výrocích o trestu a náhradě škody a podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátil krajskému soudu v Ostravě, aby ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem krajského soudu v Ostravě byl obžalovaný J. M. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák., trestným činem obecného ohrožení podle § 179 odst. 1, 3 písm. a) tr. zák., trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 písm. a) tr. zák., trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 tr. zák. a přečiny proti majetku v socialistickém vlastnictví podle § 3 odst. 1 písm. a), b) zák. č. 150/1969 Sb. Byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 12 let. Podle § 39a) odst. 2 písm. c) tr. zák. byl pro výkon tohoto trestu zařazen do třetí nápravně výchovné skupiny. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl uznán povinným nahradit Státním lesům - lesnímu závodu Hradec u Opavy škodu v částce 3721,- Kčs a Čs. státu, zastoupenému ONV v Bruntále podle § 25 vyhl. č. 34/1965 Sb. 20 000,- Kčs.

Trestná činnost obžalovaného podle výroku rozsudku spočívala v tom, že dne 25. 7. 1969 v katastrálním území obce Horní Životice, okres Bruntál, kolem 13.00 hod. v lesním oddělení 206 A 1/II v lesní boudě majitele V. P., zvané Grunyhovo kemp, při neopatrné manipulaci s nabitým samopalem vzor 61, ráže 7,65 mm, zasáhl střelou do měkkých částí těla svého společníka K. B., nar. 6. 4. 1953, jehož těžce zranil. Za několik minut poté zanechav zraněného K. B. v dotyčné boudě, nezjišťoval náležitě, zda zraněný žije, tuto boudu zapálil, způsobil tak smrt K. B. a přivodil požár boudy, který se rozšířil na okolní les o ploše asi 0,30 ha a ohrozil požárem další lesní kultury v celkové výměře 3,83 ha, čímž vznikla Státním lesům - lesnímu závodu Hradec u Opavy škoda v částce 3721,- Kčs, když jen v důsledku včasného protipožárního zásahu nedošlo ke zničení další lesní kultury. Od 25. do 28. 7. 1969 v různých místech Severomoravského kraje, zejména v katastrálním území obce Horní Životice, Čermné a Odry neoprávněně držel a nosil samopal - Škorpion vzor 61, ráže 7,65 mm, výrobní č. H 4934 se dvěma zásobníky a větším počtem nábojů, a dne 28. 7. 1969 asi ve 2,30 hod. v Odrách, okres Nový Jičín, když byl předveden do místnosti obvodního oddělení VB, neuposlechl příkazu službukonajícího příslušníka SNB Z. S. k odevzdání všech věcí, které měl u sebe a zamlčel, že má u sebe ostře nabitý a odjištěný samopal, který mu byl teprve při osobní prohlídce odejmut, přičemž došlo k výstřelu, jímž byl obžalovaný sám zasažen.

V přesně nezjištěných dnech v červnu a v červenci 1969 v místnostech Tramp-klubu v Ostravě postupně odcizil černou koženou tašku - diplomatku v ceně 100,- Kčs E. P., černý deštník v ceně 150,- Kčs J. Č., gramochassi zn. Tesla v ceně 200,- Kčs, 11 gramodesek v ceně 110,- Kčs a tašku v ceně 80,- Kčs Z. H. Od konce roku 1968 do poloviny května 1969 odcizil tamtéž z majetku Tramp-

klubu Ostrava různé nářadí, zejména kleště, kladívka a podobné nástroje, vše v ceně asi 150,- Kčs. V roce 1969 v Ostravě nevrátil resp. nevyúčtoval Tramp-klubu Ostrava svěřenou provozní zálohu v částce 264,- Kčs, kterou použil pro svou potřebu.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolání, a to do výroku o vině trestným činem obecného ohrožení podle § 179 odst. 3 písm. a) tr. zák. a trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 tr. zák. a do výroku o trestu. V odvolání v podstatě namítá, že krajský soud rozhodl nesprávně, když ho uznal vinným trestným činem obecného ohrožení podle odst. 3 písm. a) § 179 tr. zák. Podle znaleckého posudku a výpovědi znalce u hlavního líčení smrt poškozeného K. B. mohla být způsobena v podstatě třemi variantami, a to působením vysoké teploty, udušením při dýchání kouřových zplodin při požáru a masivním krvácením při prostřelení cévního kmene, tedy vykrvácením. Znalec sice výslovně uvedl, že poškozený v době, kdy bouda byla zapálena, ještě žil, ale uvedl, že by bylo možno připustit, že k vdechování kouřových zplodin mohlo dojít v rozmezí mezi klinickou a biologickou smrtí. Jestliže by tedy došlo k příznakům dušení mezi smrtí klinickou a biologickou (tedy po smrti klinické) nejednalo by se o způsobení smrtelného následku založeným požárem. Za této situace by tedy došlo k vdechování kouřových zplodin po klinické smrti, která nastala v důsledku jiné příčiny, a to v době, kdy zemřelý K. B. nebyl již živým člověkem. Avšak ani kdyby poškozený K. B. v době, kdy počal vdechovat kouřové zplodiny, nebyl ještě v klinickém a tedy i v právním smyslu mrtev, nebylo by možno bez dalšího dovodit, že byla prokázána i příčinná souvislost mezi založeným požárem a smrtí poškozeného. Podle názoru odvolatele nebyla vyvrácena verze obhajoby obžalovaného, že skutečnou příčinou smrti K. B. bylo poranění střelnou ránou a vykrvácení. Znalci uvedli, že jednoznačně se nelze k příčině smrti vyjádřit. Kdyby tedy krajský soud vzal za příčinu smrti poškozeného variantu, která je pro obžalovaného nejpriznivější, nemohl ho uznat vinným trestným činem obecného ohrožení podle odst. 3 písm. a) § 179 tr. zák. Způsobení smrti by pak musel podřadit pod ustanovení § 224 odst. 1 tr. zák. Krvácení poškozeného mohlo pokračovat i během již vzniklého požáru a v důsledku vykrvácení dojít k smrti.

Dále odvolání namítá, že krajský soud nesprávně uznal obžalovaného vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 tr. zák. Obžaloba tento skutek posuzovala původně jako trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1, 2 tr. zák. a obžalovaný se dožadoval zproštění podle § 226 písm. b) tr. ř. Krajský soud dospěl k správným závěrům, že výsledky řízení nebylo prokázáno útočné jednání, ale dospěl k nesprávným závěrům, že jednání obžalovaného zakládá trestný čin podle § 171 odst. 1 tr. zák. Podle názoru odvolatele nešlo v daném případě o výkon rozhodnutí, jak má na mysli ustanovení § 171 odst. 1 tr. zák., ale pouze o příkaz orgánu VB, který však neměl povahu rozhodnutí. Krajský soud měl tedy obžalovaného v tomto směru obžaloby zprostit podle § 226 písm. a) tr. ř.

Odvolatel pak dále navrhuje, aby v případě, kdyby odvolací soud vyhověl odvolání obžalovaného, uložil obžalovanému trest, který by nepřesahoval polovinu trestní sazby stanovené na trestný čin obecného ohrožení podle § 179 odst. 1 tr. zák. Obžalovaný dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, k činu se doznal a jeho doznání bylo nejdůležitějším důkazním prostředkem ke zjištění skutkového stavu. Svého jednání litoval a nelze přehlédnout, že jednal v určitém rozrušení, když z neopatrnosti postřelil svého kamaráda. Trestný čin podle § 179 odst. 1 tr. zák. nespáchal nijakým zvlášť rafinovaným způsobem.

Odvolatel tedy navrhuje, aby Nejvyšší soud v rozsahu námitek odvolání zrušil napadený rozsudek, uznal obžalovaného vinným trestným činem obecného ohrožení podle § 179 odst. 1 tr. zák., změnil napadený rozsudek ve výroku o vině trestným činem podle § 224 odst. 1 tr. zák. tak, že by za slova „jehož těžce zranil“ připojil další větu „v důsledku kteréhož zranění nastala u poškozeného K. B. smrt“, podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil obžalovaného obžaloby pro trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 tr. zák. a aby uložil obžalovanému mírnější trest odnětí svobody.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž odvolatel mohl podat odvolání, i správnost postupu řízení, které předcházelo rozsudku, přihlížeje i k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány. Dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

Pokud jde o rozhodnutí krajského soudu o vině trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 písm. a) tr. zák. a přečiny proti majetku v socialistickém vlastnictví podle § 3 odst. 1 písm. a), b) zák. č. 150/1969 Sb., nelze postupu krajského soudu vytýkat taková pochybení, která by bylo nutno napravit. Také skutková zjištění soudu jsou úplná a správná. Krajský soud na podkladě těchto úplných a správných skutkových zjištění posoudil jednání obžalovaného správně i po stránce právní. Svě právní závěry také podrobně a výstižně odůvodnil a Nejvyšší soud ČSR v podrobnostech na tyto správné důvody krajského soudu odkazuje.

Správné jsou i právní názory krajského soudu o tom, že jednání obžalovaného spočívající v založení požáru a posouzení obžalobou jako trestný čin vraždy podle § 219 tr. zák., nezakládá tento trestný čin se zřetelem k tomu, že obžalovaný se domníval, že poškozený byl v době založení požáru už mrtev. Nejvyšší soud ČSR pokládá odůvodnění závěrů krajského soudu za zcela správná, odpovídající stavu věci i zákonu a na toto správné odůvodnění krajského soudu odkazuje.

Jinak však je tomu, pokud krajský soud posoudil jednání obviněného jako trestný čin obecného ohrožení podle § 179 odst. 3 písm. a) tr. zák. Krajský soud při zhodnocení a posouzení trestného jednání obžalovaného z hlediska tohoto trestného činu vycházel ze znaleckého posudku a dospěl k skutkovým závěrům, že K. B. žil ještě v době, kdy chata hořela a jeho smrt nastala teprve během požáru působením vysoké teploty, dušením dýmem popřípadě vykrvácením. Z těchto skutkových závěrů pak dospěl k právnímu závěru, že jednání obžalovaného zakládá trestný čin obecného ohrožení podle § 179 odst. 3 písm. a) tr. zák. V tomto směru je však rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné. Došlo-li by k smrti K. B. vykrvácením, pak by smrt K. B. byla v příčinné souvislosti jen s tím jednáním obžalovaného, kterým zranil K. B. výstřelem ze samopalů a nikoliv se založením požáru boudy. Znalecký posudek, o který se krajský soud opíral, nebyl však dostatečně jasný a úplný a krajský soud u hlavního líčení nepožádal znalce o vysvětlení (§ 109 tr. ř.). Znalci ve svém posudku dospěli mimo jiné také k závěru, že rekonstrukce činu a pitevní nález nevylučují možnost, že střelné poranění mohlo zasáhnout některý z větších cévních kmenů (tepnu nebo žílu) z nervově-cévního svazku, který postupuje z krajiny podklíčkové a bohatě se větví na zadní straně ramene a v okolí lopatky a že zasažení některé z větších tepen v této oblasti by mohlo vyvolat masivní krvácení s nebezpečím smrti vykrvácením. Znalcům se jevil takový druh poranění jako vysoce pravděpodobný vzhledem k nalezeným stopám po silném krvácení. Při střelném zranění, které K. B. utrpěl, mohlo se jako smrtelný mechanismus uplatnit pouze vykrvácení, z čehož vyplývá, že v žádném případě nedošlo k jeho smrti bezprostředně po zasažení střelnou ránou. Znalec dr. A. K., vyslechnut v přípravném řízení k podanému posudku, uvedl, že vzhledem k výpovědi obžalovaného a k dalším dosud zpracovaným materiálům byl s největší pravděpodobností zasažen střelou větší cévní kmen, některá větší tepenná větev, z nichž došlo k těžkému krvácení. U hlavního líčení znalec MUDr. A. K. pak uvedl, že příčinou smrti K. B. podle jeho domněnky byly v podstatě tři varianty a to udušení, vysoké teploty a také podstatná ztráta krve, jako jeden ze smrtících mechanismů.

Posudek znalců však není v tomto směru dostatečně jasný a úplný. Znalci z hlediska mechanismu smrti vykrvácením vůbec nepřihlédli k časovému úseku, který zde byl mezi zasažením K. B. střelou ze samopalů a mezi vznikem požáru. Podle výpovědi obžalovaného, která v tomto směru je jediným důkazem, od zasažení K. B. střelou do zapálení boudy uplynulo maximálně 15 minut. Bylo tedy nutno, aby znalci se zřetelem na tento časový úsek maximálně 15 minut, který je pro obžalovaného nejprůpriřnivější, objasnili, jak rychle postupoval proces krvácení po způsobení zranění větší tepenné větve cévního kmene v jimi uvedené části těla poškozeného do doby než došlo k zapálení boudy, tj.

zda tento časový úsek stačil k tomu, aby u poškozeného došlo nebo mohlo dojít k vykrvácení a k smrti, či zda krvácení pokračovalo neb mohlo pokračovat ještě po té době a jak dlouho ještě, než došlo k smrti vykrvácením. Podle názoru Nejvyššího soudu je v možnostech odborných znalostí znalců tuto otázku objasnit a blíže osvětlit.

To je také nutné v souvislosti s další neúplností posudku znalců. U hlavního líčení v souladu s písemným posudkem znalec MUDr. A. K. uvedl, že existence krevních výronků v plicích a černého prachu v dýchacích cestách nevylučuje závěr, že poškozený dýchal ještě v době požáru, resp. vdechoval kouřové zplodiny způsobené požárem. Možnost zabarvení v plicích kouřem z cigaret znalec vyloučil. Šlo o několik vdechů a to byl prakticky jediný způsob, jak se mohly dostat do plic. To je podle názoru znalce jasným důkazem, že poškozený K. B. ještě žil v době požáru. Není totiž podle znalce možné, aby krevní výronky v plícnici vznikly po smrti a je pouze možné, aby mohly vzniknout na hranici nebo v rozmezí mezi klinickou a biologickou smrtí. Jestliže znalec po této části posudku se vyjádřil, že příčinou smrti K. B. mimo dvě uvedené varianty způsobené požárem je také třetí varianta vykrvácení, bylo nutno, aby blíže vysvětlil a objasnil, co rozumí pod pojmy klinická smrt a biologická smrt a dále co přesně znamená obrat „na hranici nebo v rozmezí mezi klinickou a biologickou smrtí“, když na druhé straně znalec uvádí, že poškozený v době vdechu kouřových zplodin ještě žil.

K námitce odvolání, že poškozený K. B. byl již v době tzv. klinické smrti „v právním smyslu mrtev“ je třeba uvést, že náš právní řád nedefinuje smrt a nestanoví její kritéria. Rozhodná jsou zde vědecky uznávaná medicinská kritéria, která soud zjišťuje za pomoci znalce - lékaře, který musí ve svém znaleckém posudku tato kritéria vysvětlit a jejich existenci v daném případě odůvodnit.

Krajský soud měl dále za pomoci znalců objasnit také tu možnost, jestli smrt poškozeného K. B. nebyla způsobena více příčinami (např. vykrvácením a dušením), které působily současně a vzájemně. Příčinná souvislost mezi obecně nebezpečným jednáním obviněného ve smyslu § 179 odst. 1 tr. zák. a těžším následkem podle § 179 odst. 3 písm. a) tr. zák., to je smrtí poškozeného K. B., by pak byla dána také tehdy, jestli vedle obecně nebezpečného jednání způsobila smrt K. B. i další příčina (krvácení), přičemž by nebylo rozhodné, jestli každá z těchto příčin byla jinak způsobilá přivodit smrt sama o sobě, a jejich současné působení smrt jen urychlilo, nebo jestli každá z příčin mohla tento následek přivodit jen ve vzájemném spolupůsobení s druhou příčinou. Při této alternativě by pak ovšem skutek obžalovaného nemohl být posouzen i jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák., protože sice došlo k dvěma jednáním, ale byl způsoben jen jeden následek a jde tudíž o jeden skutek, který nemůže být posouzen současně jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák., i jako trestný čin obecného ohrožení podle § 179 odst. 1, 3 písm. a) tr. zák. Takové posouzení by bylo možné jenom tehdy, kdyby postřelení nebylo smrtelné, ale mělo za následek jen těžkou újmu na zdraví.

Krajský soud tedy neměl ani v znaleckém posudku dostatečně bezpečné podklady pro to, aby mohl posoudit, zda jednání obžalovaného zakládá trestný čin obecného ohrožení podle § 179 odst. 3 písm. a) tr. zák. či nikoliv. U hlavního líčení pak znalec nepožádal o vysvětlení a doplnění posudku. V tom pochybil.

V souvislosti s trestným činem obecného ohrožení podle § 179 odst. 1 tr. zák. pokládá Nejvyšší soud ČR za důvodnou námitku zástupce generální prokuratury, že z hlediska otázky výše škody, která mohla být založením požáru způsobena, nečinil krajský soud úplná skutková zjištění. Krajský soud se v tomto směru opřel o výpověď svědka F. K. u hlavního líčení, který pouze uvedl, že celková škoda, která mohla vzniknout požárem v lese, by mohla být nejméně 200 000,- Kčs, aniž však blíže specifikoval, na jakém podkladě k takové částce došel. Krajský soud pak dospěl k závěru, že šlo o možnost škody ve výši asi 200 000,- Kčs. K správnému zhodnocení a posouzení otázky vzniku nebezpečí škody velkého rozsahu však bylo třeba, aby výsledkem svědka F. K., popřípadě jinými důkazy byla škoda blíže specifikována na podkladě těžebního plánu, stavu lesní kultury apod. a podle

odborných znalostí pracovníků lesní správy. I v tom směru shledal Nejvyšší soud pochybení krajského soudu. K tomu je třeba ještě zdůraznit, že krajský soud ve výroku rozsudku vůbec neuvedl žádnou takovou možnost výši škody, kterou by bylo možno hodnotit jako škodu velkého rozsahu. To je v rozporu s § 120 odst. 3 tr. ř.

Krajský soud však nepostupoval správně podle zákona ani když uznal obžalovaného vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 tr. zák. Krajský soud na podkladě výsledků řízení v souladu se stavem věci dospěl k správným závěrům, že v daném případě nemohlo být bezpečně prokázáno, že obžalovaný dne 28. července 1969 po svém předvedení na OO VB v Odrách při provádění osobní prohlídky vytáhl zpod košile automat, kterým ohrožoval orgán VB Z. S. při výkonu jeho pravomoci pro tento výkon jeho pravomoci a že tedy nebylo prokázáno, že spáchal trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. a) tr. zák. Pochybil však, jestliže jednání obviněného posoudil jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 tr. zák. Podle skutkových zjištění krajského soudu obžalovaný byl vyzván k tomu, aby vyndal z kapes všechny věci, které má u sebe a to také učinil. Zatajil však, a že má pod košilí uschován samopal zn. Škorpion a teprve, když orgán SNB S. začal u obžalovaného provádět osobní prohlídku, samopal zpod košile vytahoval. Je třeba přiznat oprávnění námitce odvolatele, že v daném případě nešlo o žádné rozhodnutí státního orgánu a jeho výkon jak má na mysli ustanovení § 171 odst. 1 tr. zák. Šlo jen o výzvu orgánu SNB k vyložení a odevzdání všech věcí, které má obžalovaný u sebe. Zatajil-li obžalovaný z jakýchkoliv důvodů některou věc, v daném případě samopal, nelze toto jednání hodnotit a posuzovat jak trestný čin, zejména takový, jak učinil krajský soud. Krajský soud měl proto obžalovaného obžaloby pro trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. a) tr. zák. zprostit.

K tomu je třeba poukázat dále na to, že pro skutek, pro který krajský soud uznal obžalovaného vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 tr. zák. nebylo vzneseno ani obvinění proti obžalovanému a takový skutek nebyl uveden ani v obžalobě. Nemohl proto krajský soud vzhledem k ustanovení § 220 odst. 1 tr. ř. o takovém skutku rozhodovat.

Nejvyšší soud shledal tedy odvolání obžalovaného důvodným a napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině trestným činem obecného ohrožení podle § 179 odst. 1, 3 písm. a) tr. zák., maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 tr. zák. a vzhledem k zrušení napadeného rozsudku ve výroku o vině trestným činem obecného ohrožení podle § 179 odst. 3 písm. a) tr. zák. pokládal za nutné zrušit výrok napadeného rozsudku o vině trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák. V důsledku toho bylo třeba zrušit i výrok o trestu a výrok podle § 228 odst. 1 tr. ř. napadeného rozsudku a vrátit věc krajskému soudu v Ostravě k novému projednání a rozhodnutí v rozsahu zrušení.